

L'estat de Falcon Crest

Les primeres espases (i punyalets) de la política valenciana han estat protagonistes, de nou, d'una cerimònia parlamentària que ja s'ha convertit en punt de referència indefugible per a qui s'interessa pel seguiment de la *marxa* institucional d'aquesta nacionalitat.

El president **Lerma** obsequià la cambrà amb un discurs titlat d'economicista pels distints grups de l'oposició, i que en tot cas recordava l'estil de Felipe González. Les magnituds macroeconòmiques turmentaven l'ambient fins que l'oposició tingué via lliure per a intervenir. **Rita Barberà**, en nom d'Alianza Popular, sotmeté l'executiu a un rosari de crítiques: a la falta de disposició al diàleg dels socialistes, als seus canvis ideològics, a la gestió econòmica i administrativa, i finalment acusà Lerma d'haver donat «explicaciones muy pobres». El president, en l'última rèplica a la senyoreta Barberà, adoptà un posat humil per dir que «lo hago lo mejor que puedo» i que intentava procedir segons «se merece la Comunidad Valenciana», afirmant que el seu programa de govern no era tant el programa socialista com el que necessita aquesta societat, i que a més, AP hauria d'alegrar-se de les reconduccions programàtiques del PSPV-PSOE, i no criticar-les.

Amb un sonor «preguen asiento» (sic), dit pel president de les Corts, **Antoni Garcia Miralles**, continuà el debat de vesprada. Minuts abans, però, el televisor del bar del parlament havia commogut gran nombre de senyories amb les tendres imatges de Maggie Gioberti recuperant de les aigües californianes el seu fill. Tota una era televisiva es tancava... i el CDS intervenia.

Pedro Gozalbo qualificà el discurs del president amb un refrany pres de l'obra de Fuster, *Poetes, moriscos i capellans*: «La bufa del bou, tot aire», i es lamentà que tan sovint intervingueren en la vida valenciana el primitivisme i la vulgaritat, i que els valencians no hagueren superat una imatge difuminada i esperpèntica. Acusà el president Lerma de no tenir capacitat de liderat i li recordà allò dels «invertebrados felices», i com, en expressió de Damià Mollà, allò que fan els invertebrats és «arrastrarse».

Gozalbo acabà amb un abrandat epíleg nacionalista (aquest, sí, dit en valencià), llegint una estrofa de Jaume

Les Corts valencianes iniciaven el dia 17 de febrer la sessió anual en què «l'estat de la Comunitat» és debatut per les senyories del Palau dels Borja. Però a més, aquell mateix dia, la sèrie «Falcon Crest» deixava de ser emesa per TVE. La coincidència, finalment, es féu sentir

Rafael Company

Parlament valencià: ¿on és Chu-Lin?

Gassull i cridant «¡Volem viure en valencià!, ¡volem un govern valencià!, ¡volem un president valencià!». La sala, atònita. I alguns diputats socialistes deien a Pere Mayor, d'Unitat del Poble Valencià: «Pere, ¡pásale la ficha!, Pere, ¡pásale la ficha!».

El segon dia de sessió (preguen *asiento*) s'obrí amb la intervenció d'**Albert Taberner**, en nom d'Esquerra Unida. En valencià i amb un to correctíssim i moderat, exercí la primera crítica des de l'esquerra al discurs del president. Començà preguntant si des de les files socialistes s'estava disposat a admetre que no sempre es té la raó, i recordant que parlar de societat del benestar sense solucionar els problemes reals de «les valencianes i els valencians» (mai no digué només «els valencians») era parlar de benestar sols per a una part de la població. Remarcà com de simptomàtic resultava que el debat fins aquell moment s'haguera de-

senrotllat en castellà, i acabà parlant de la «construcció nacional d'un poble lliure».

Després, **Pere Mayor**, del grup mixt, explicità l'opinió d'Unitat del Poble Valencià, dient que el discurs de Lerma falsejava el debat, en caggar-lo cap a una discussió acadèmica sobre aspectes en què la Generalitat poca cosa podia fer: «Vostè, Sr. President, ha convertit el debat (...) en una defensa de l'actuació del ministre Solchaga». En nom de l'oposició «ecopacifista i nacionalista», Mayor atacà prou actuacions o deixadeses concretes del govern valencià, amb especial referència a aspectes relacionats amb la defensa del medi ambient i la normalització lingüística.

L'agent *provocador* fou l'ex-conseller **Felipe Guardiola** qui, en represen-

tació del grup parlamentari del PSPV-PSOE, donava ple suport a l'informe de gestió presentat pel president Lerma. Potser per arrodonir la faena laudatòria, Guardiola cregué convenient llançar la *subtil* broma per la qual identificava allò que s'havia esdevingut en les llargues hores anteriors amb la sèrie de TV *Falcon Crest*, amb «la malvada Angela Channing» inclosa. Totes les rialles i mirades es dirigiren a **Rita Barberà**, qui en termes duríssims desqualificà la intervenció del senyor Guardiola, i afirmà que si bé a ella, el personatge d'Angela Channing la divertia, allò que lamentava és que no hi haguera hagut un Richard Channing a l'altura.

Guardiola espetà a la líder d'AP que el que passava és que era tanta la densitat del missatge presidencial, que ella no l'havia pogut entendre, i que ja posats, en efecte, la senyoreta Barberà podia ben bé representar la «malèvo-

SAUNA
MARIA JAÉN

LA LENGUA
PERDUDA DE LES
GRUES
DAVID LEAVITT

BALL DE FAMÍLIA
DAVID LEAVITT

L'ENCÀRREC
F. DÜRRENMATT

EL VIATGE
MÉS LLARG
E. M. FORSTER

COLUMNA

IRADIER, 26, bxs. 08017 BARCELONA
TELÉFON (93) 418 59 06

la» senyora Channing en les etapes més bel·ligerants i agressives d'aquest personatge. Per si no era prou, el portaveu socialista afirmà tenir tants coneixements al respecte, no perquè ell veia la sèrie, que quasi mai, sinó perquè li ho contava «mi mujer que sí que la ve». El deliri.

Aquestes confessions de la vida privada del senyor Guardiola precediren

la qualificació de la senyoreta Barberà al senyor Lerma com d'un «incapaz» per a respondre com calia a les denúncies de l'oposició popular... (Lerma s'havia referit a ell mateix com un orador «generoso»...).

Quan acabà la sessió, encara es va poder sentir com Rita Barberà es penedia d'haver comparat Lerma amb Richard Channing: «¡Tenía que haberle dicho Chu-Lin!». □

LA POLÈMICA DELS IMMIGRANTS ARRIBA AL PARLAMENT
BALEAR I POT PROVOCAR CANVIS

¡Ja en som prou, forasters a casa!

En el fons de la polèmica sobre la immigració que somou la societat balear hi ha qüestions econòmiques, que alguns consideren de supervivència.

D. Quetber/X. Sastre

Les declaracions del president del govern balear a *La Vanguardia* foren l'inici d'un calent mes de febrer amb acusacions polítiques creuades entre els diversos grups. El PSOE anuncià una moció de censura contra el president, que després fou ajornada a l'espera de les explicacions que donés Canellas al Parlament Balear. El president Canellas féu, dijous, unes declaracions al Centre Regional de TVE ressenyant el que no havia dit i que algú li atribuïa, «més interessat en la lluita política que no a defensar el vertader benestar del nostre poble». Aquelles paraules, que semblaven avançar la línia que seguiria el congrés d'AP-Balears de darries de març, han esdevingut pedra de toc de la política a seguir en aquestes illes.

Xifres canten. S'enregistra una xifra rècord d'atur a les Illes (seixanta mil) i, en ser preguntat el president Canellas sobre el que té pensat fer el govern per frenar l'atur, el president al·ludeix al creixement constant de la construcció i la vinguda de treballadors peninsulars, que inflen les xifres amb atur tècnic, que no real, i apunta que s'hauria de mirar de canviar l'apartat de la Constitució referent a la llibertat de fixar la residència perquè «l'esforç generador de llocs de treball és descompensat per l'arribada de nova gent».

El president es referma en les seves novedoses afirmacions i comença la batalla dialèctica, amb acusacions troneres per tots els costats.

De seguida, es manifesta donant suport a les afirmacions del president el conseller d'Economia i Hisenda, dient que el president practica «l'ecologisme biològic». Segons aquest conseller, Alexandre Forcades, «així com es protegeix el paisatge amb un ecologisme urbanístic, cal protegir el poble de les Illes amb aquest ecologisme biològic». El comitè executiu d'AP va treure un comunicat on afirmava que «a les Illes ja som massa». La polèmica estava servida.

La història dels fets més recents es remunta als mesos d'octubre, quan el conseller d'Economia i Hisenda va a Madrid a demanar uns convenis per valor de mil milions aparaulats per l'anterior conseller quan firmà el finançament de 1987. El govern de Madrid li demana els papers que té firmats. I aquests no parlen gens ni mica dels mil milions. Començaren en aquestes hores les manifestacions *nacionalistes* del conseller que ha acabat dient que «l'enemic el tenim a casa i no és altre que el delegat del govern».

Es reuneixen a Mallorca els responsables de política financera de les comunitats de Catalunya, Aragó, Cantàbria i Andalusia per a comentar la injecció de 15 mil milions a Euskadi i forçar la reunió del Consell de Política Financera i Fiscal de l'estat i replantejar les fórmules de finançament a les CCAA. Però les partides estan pressupostades i aprovades.

El conseller Forcades anuncia la celebració d'unes jornades tècniques sobre el tema, ben aviat, a Palma, alho-